

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/68/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1116212324
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Kráľová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1116212324.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Kráľovej a členiek senátu JUDr. Ivany Jahnovej a JUDr. Nadeždy Wallnerovej v spore žalobcov: X. Z.. U.. A. I., T., narodený dňa X.XX.XXXX, bytom: P. XX, I., zastúpený Mgr. Ing. Ján Sarkocy, bytom: P. X, P., X. W. I., narodená dňa X.XX.XXXX, bytom: P. XX, I., proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom: Račianska 71, Bratislava, o náhradu škody, o odvolaní žalobcu 1/ proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I, č.k. 12C/69/2016-138 zo dňa 17.4.2019, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava I, č.k. 12C/69/2016-138 zo dňa 17.4.2019 vo výroku, ktorým bola žaloba zamietnutá p o t v r d z u j e .

II. Odvolací súd odvolanie žalobcu 1/ do výroku rozsudku Okresného súdu Bratislava I, č.k. 12C/69/2016-138 zo dňa 17.4.2019, ktorým bolo konanie zastavené o d m i e t a .

III. Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

IV. Odvolací súd opravuje záhlavie rozsudku Okresného súdu Bratislava I, č.k. 12C/69/2016-138 zo dňa 17.4.2019 v priezvisku žalobcu 1/ tak, že správne označenie priezviska žalobcu 1/ znie: „..

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava I, rozsudkom č.k. 12C/69/2016-138 zo dňa 17.4.2019 zastavil konanie v časti o zaplatenie istiny 5.380,54 eur, vo zvyšku žalobu žalobcov 1/ a 2/ zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

2. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobou zo dňa 7.6.2016 sa žalobcovia 1/ a 2/ domáhali proti žalovanému zaplatenia 37.440,88 eur titulom náhrady škody spôsobenej rozhodnutím orgánu štátu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Žalobcovia 1/ a 2/ argumentovali, že v konkurznom konaní spoločnosti GEOMONTA spol. s r.o. vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp.zn. 4K 94/99 boli poškodení na svojich právach, keď návrh na vyhlásenie konkurzu bol podaný účelovo, a to veriteľom Slovenská S. W..S.. K návrhu na vyhlásenie konkurzu sa iný veriteľ neprihlásil. Spoločnosť GEOMONTA spol. s r.o. mala poskytnutý úver od S. S. W..S.. vo výške 4 milióny Sk, z ktorého splatila 3.600.000,- Sk z istiny a 1.800.000,- Sk na úrokoch, spolu zaplatila 5.400.000,-Sk. Zostávalo doplatiť 700.000,- Sk. Spoločnosť GEOMONTA spol. s r.o. žiadne iné dlhy nemala. Konkurz mal byť preto vyhlásený protizákonne a zbytočne a vo veľmi krátkej lehote za 4 týždne od podania návrhu. V čase vyhlásenia konkurzu spoločnosť GEOMONTA spol. s r.o. mala celkom 100 pracovníkov a riadne vykonávala svoju podnikateľskú činnosť len s bežnými malými pohľadávkami v obchodnom styku. Konkurzné konanie trvalo do 4.2.2013, kedy bola spoločnosť GEOMONTA spol. s r.o. ex offa vymazaná z obchodného registra. Krajský súd v Bratislave uznesením č.k. 4K 94/99 - 1089

zo dňa 4.2.2013 schválil konečnú správu správcu konkurznej podstaty O.. W. D. o speňažení majetku z podstaty a o vyúčtovaní odmeny a výdavkov správcu zo dňa 14.12.2012, ktorá bola súdu doručená dňa 17.12.2012. Uznesenie o schválení konečnej správy č.k. 4K 94/99 - 1089 zo dňa 4.2.2013 napadli v zákonnej lehote odvolaním dňa 5.3.2013 z dôvodu, že do schválenej záverečnej správy neboli zahrnuté ich riadne uplatnené pohľadávky, z titulu vkladov do spoločnosti GEOMONTA spol. s r.o. v celkovej výške 37.440,88 eur (1.127.944,- Sk), čo zdokumentovali zmluvami o pôžičke. Išlo o vklad vlastných finančných prostriedkov do spoločnosti u žalobcu 1/ v sume 27.874,59 eur (839.750,- Sk) a u žalobkyne 2/ v sume 4.185,75 eur (126.100,- Sk). Vklady boli vložené do pokladne spoločnosti GEOMONTA spol. s r.o. a boli použité na úhradu prevádzkových nákladov spoločnosti v priebehu rokov 1998 a 1999. Tieto finančné nároky boli predmetom konania na Krajskom súde v Bratislave sp.zn. 46Cbi/71/02, ktoré bolo zastavené uznesením č.k. 46Cbi/71/02 - 8 zo dňa 30.5.2003, o čom nevedeli. Schválením konečnej uzávierky uznesením č.k. 4K 94/99 - 1089 zo dňa 4.2.2013 bol podľa žalobcov 1/ a 2/ súdom porušený zákon.

3. Na pojednávaní dňa 8.2.2019 žalobcovia 1/ a 2/ so súhlasom súdu prvej inštancie procesne zmenili pôvodnú žalobu a od žalovaného žiadali, aby im zaplatil 32.060,34 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške vo výške 17,81 % ročne od 18.5.1999 do zaplatenia. Súd prvej inštancie konanie o zaplatenie časti istiny 5.380,54 eur postupom podľa 145 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj CSP) zastavil.

4. Súd prvej inštancie vychádzal zo zistenia, že dňa 12.2.1991 vznikla obchodná spoločnosť GEOMONTA spol. s r.o., so sídlom: kpt. Nálepku 86, Prievidza, IČO: 00 633 151, ktorej spoločníkmi boli žalobcovia 1/ a 2/. Vklad každého spoločníka bol peňažný vo výške 50.000,- Sk. Konateľom spoločnosti bol žalobca 1/. Uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 4K 94/99 - 32 zo dňa 18.5.1989, právoplatným dňa 3.4.2000, v zmysle uznesenia NS SR sp.zn. 2Obo/205/99, bol na majetok tejto spoločnosti vyhlásený konkurz, za správcu konkurznej podstaty bola ustanovená O.. I. G. z Handlovej. V zozname konkurzných pohľadávok úpadcu GEOMONTA spol. s r.o. (č. I. 353 konkurzného spisu) bola pod č. 44. zapísaná pohľadávka I.-I. W., A.X. XX/X, Z., prihlásená 16.7.1999, uplatnená vo výške 470.671,-Sk v neurčenej triede, druh pohľadávky-nájomné za mechanizmus a budovu, popretá vo výške 470.671,- Sk s poznámkou, že k dokladom nebola priložená nájomná zmluva, ani doklad o vlastníctve nehnuteľnosti. Pod č. 46. bola zapísaná pohľadávka U.. A. I. T., A. XX/X, Z., prihlásená 16.7.1999, uplatnená vo výške 3.270.800,- Sk v neurčenej triede, druh pohľadávky-nedefinovaný, a 687.800,- Sk pôžička, popretá vo výške 3.270.800,- Sk s poznámkou, že prihláška nie je vydokladovaná dôkazmi a čiastka 687.800,- Sk - premlčaná. Pod č. 114 bola zapísaná pohľadávka W.E. I., A. XX/X, Z., prihlásená 27.5.2002, uplatnená vo výške 587.025,- Sk, druh pohľadávky-pôžička, popretá vo výške 587.025,- Sk s poznámkou premlčaná. Z uznesenia Krajského súdu v Bratislave č. k. 4K 94/99 - 1239 zo dňa 25.7.2013, právoplatného dňa 28.10.2013 v spojení s opravným uznesením č.k. 4K 94/1999 - 1293 zo dňa 23.9.2013 súd prvej inštancie zistil, že pohľadávka pod č. 44 bola popretá, návrh na incidenčné konanie bol odmietnutý, veriteľ nie je účastníkom konania, pohľadávka pod č. 46 bola popretá, konanie o návrhu na incidenčné konanie bolo zastavené, veriteľ nie je účastníkom konania, pohľadávka pod č. 114 bola popretá, návrh na incidenčné konanie bol odmietnutý, veriteľ nie je účastníkom konania. Uznesením č.k. 4K 94/99 - 1089 zo dňa 4.2.2013 schválil Krajský súd v Bratislave konečnú správu správcu konkurznej podstaty o speňažení majetku z podstaty a o vyúčtovaní odmeny a výdavkov správcu zo dňa 14.12.2012, doručení súdu dňa 17.12.2012. Žalobca 1/ podal voči tomuto uzneseniu odvolanie doručené Krajskému súdu v Bratislave dňa 5.3.2013. Najvyšší súd SR uznesením sp.zn. 5Obo/16/2013 zo dňa 30.4.2013, právoplatným dňa 27.5.2013 odvolanie žalobcu 1/ odmietol s poukazom na § 7 ods. 3 Zákona o konkurze v spojení s § 23 ods. 2 a 5 Zákona o konkurze a konštatoval, že odvolateľovi postavenie konkurzného veriteľa zaniklo a prestal byť účastníkom konania potom ako bolo incidenčné konanie vedené pod sp.zn. 46Cbi/71/02 uznesením z 30.5.2003 pre nezaplatenie súdneho poplatku zastavené. Žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 15.5.2015 požiadali žalobcovia Ministerstvo spravodlivosti podľa § 15 zákona č. 514/2003 Z.z. o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Oznámením č. XXXXX/XXXX/XXX zo dňa 13.11.2015 Ministerstvo spravodlivosti SR žalobcom 1/ a 2/ oznámilo, že ich žiadosť pre nesplnenie podmienok podľa zákona č. 514/2003 Z.z. považuje za nedôvodnú pre nesplnenie podmienok podľa zákona č. 514/2003 Z.z.

5. Zistený skutkový stav súd prvej inštancie právne posúdil podľa ustanovenia § 3 ods. 1, 2, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a dospel k záveru, že žaloba žalobcov 1/ a 2/ nie je dôvodná, pretože

uznesenie Krajského súdu v Bratislave č.k. 4K 94/99 - 1089 zo dňa 4.2.2013 o schválení konečnej správy správcu konkurznej podstaty, ktoré žalobcovia 1/ a 2/ označili ako nezákonné, nebolo pre nezákonnosť zrušené, čím vo veci absentuje základná podmienka pre priznanie nároku na náhradu škody. Súd prvej inštancie zdôraznil, že podľa zákona č. 514/2003 Z.z. zodpovedá štát za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím objektívne za súčasného splnenia troch podmienok, ktorými sú nezákonné rozhodnutie, vznik škody a príčinná súvislosť medzi vznikom škody a týmto nezákonným rozhodnutím. Podmienka vydania nezákonného rozhodnutia podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. je splnená, ak rozhodnutie označené za nezákonné bolo zrušené, alebo zmenené pre nezákonnosť rozhodnutím príslušného orgánu. Otázkou nezákonnosti nie je možné riešiť ako otázku predbežnú. Rozhodnutia, ktorým bolo nezákonné rozhodnutie zrušené musí byť právoplatné. Žalobca 1/ si v konkurznom konaní úpadcu - spoločnosti GEOMONTA s r.o, prihlásil pohľadávku vo výške 3.270.800,- Sk druhovo nedefinovanú a vo výške 687.800,- Sk ako pôžičku a žalobkyňa 2/ si prihlásila pohľadávku ako živnostník s obchodným menom I.-I. W. vo výške 470.671,- Sk druhovo definovanú ako nájomné za mechanizmus a budovu a ako fyzická osoba si prihlásila pohľadávku vo výške 587.025,- Sk ako pôžičku, čím sa v zmysle § 7 ods. 1 Zákona o konkurze č. 328/1991 Z.z., účinného do 31.12.2005, ako konkurzní veritelia stali účastníkmi konkurzu vedeného na majetok úpadcu GEOMONTA s r.o, vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp.zn. 4K 94/99. Všetky označené prihlásené pohľadávky žalobcov 1/ a 2/ boli v konkurznom konaní správcom konkurznej podstaty popreté. Incidenčné konanie vedené žalobcom 1/ bolo skončené odmietnutím jeho návrhu a incidenčné konanie vedené žalobkyňou 2/ bolo skončené odmietnutím jej návrhu a zastavením. Krajský súd v Bratislave uznesením č.k. 4K 94/99 - 1089 zo dňa 4.2.2013 schválil konečnú správu správcu konkurznej správu o spežaní majetku z podstaty a o vyúčtovaní odmeny a výdavkov správcu zo dňa 14.12.2012, doručení súdu dňa 17.12.2012. Žalobca 1/ podal voči tomuto uzneseniu odvolanie, ktoré bolo uznesením Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Obo/16/2013 zo dňa 30.4.2013, právoplatné dňa 27.5.2013, odmietnuté ako odvolanie podané neoprávnenou osobou. To znamená, že v konaní nebolo preukázané zrušenie alebo zmena uznesenia Krajského súdu v Bratislave č.k. 4K 94/99 - 1089 zo dňa 4.2.2013 pre nezákonnosť. Súčasne súd prvej inštancie argumentoval, že právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní. Podľa § 7 ods. 1 Zákona o konkurze č. 328/1991 Z.z., účinného do 31.12.2005 sú účastníkmi konkurzu aj konkurzní veritelia, ktorí prihlásili svoje pohľadávky do konkurzu. Ich postavenie účastníka konkurzu však podľa § 7 ods. 3 Zákona o konkurze č. 328/1991 Z.z., účinného do 31.12.2005 zaniká, ak jeho pohľadávka ostala sporná z dôvodu, že si svoje právo uplatnil neúspešne. Žalobcovia 1/ a 2/ v konkurznom konaní vednom na Krajskom súde v Bratislave sp.zn. 4K 94/99 na majetok spoločnosti GEOMONTA s r.o. prihlásili konkrétne pohľadávky, pričom všetky boli správcom konkurznej podstaty popreté a žalobcovia 1/ a 2/ sa v incidenčných konaniach neúspešne domáhali svojich nárokov. To znamená, že žalobcovia 1/ a 2/ v čase vydania uznesenia Krajského súdu v Bratislave č.k. 4K 94/99 - 1089 zo dňa 4.2.2013 o schválení konečnej správy správcu konkurznej podstaty, ktoré označili za nezákonné, už neboli účastníkmi konkurzného konania, pretože ich postavenie účastníkov konkurzného konania zaniklo v zmysle § 7 ods. 3 Zákona o konkurze č. 328/1991 Z. z., účinného do 31.12.2005. Uvedené konštatoval aj Najvyšší súd SR v uznesení sp.zn. 5Obo/16/2013 zo dňa 30.4.2013, právoplatné dňa 27.5.2013, ktorým odmietol odvolanie žalobcu 1/ proti uzneseniu označenom žalobcami 1/ a 2/ za nezákonné. Preto dôvodom pre zamietnutie žaloby je v danej veci aj nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcov 1/ a 2/. O nároku na náhradu trov konania procesných strán súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

6. Proti rozsudku s poukazom na ustanovenie § 365 ods. 1 písmeno b/, d/, e/, f/, g/, h/ CSP podal žalobca 1/ odvolanie. Namieťa, že postupom súdu prvej inštancie bolo závažným spôsobom porušené jeho právo na spravodlivé súdne konanie. Súd prvej inštancie nedostatočne a nepresvedčivo zistil skutkový stav veci a vec nesprávne právne posúdil, vo veci neprípustné odmietol vykonanie objektivizácie skutkového stavu veci vypočutím navrhovaných svedkov U.. O. K. W. U.. I., a preto je napadnutý rozsudok arbitrárny a zmätočne, neracionálne a nepresvedčivo odôvodnený. Žalobca 1/ argumentuje, že súd prvej inštancie mu opakovane odňal možnosť riadne konať pred súdom, čo malo za následok porušenie jeho práva na spravodlivé súdne konanie, porušenie čl. 36 ods. 1 a ods. 3, čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, pričom odignoroval skutočnosť, že postupom Krajského súdu v Bratislave - konkurzného súdu mu vznikla preukázaná majetková ujma v žalovanej sume (okresný súd odmietol objektivizovať skutkový stav veci a vykonanie riadneho a ústavne konformného dokazovania vypočutím svedkov navrhnutých odvolateľom) vrátane úroku z omeškania (rozšírenie žaloby aj o úrok z omeškania) a to všetko v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom konkurzného súdu (a zákonnej sudkyne), keďže

konkurzný Krajský súd v Bratislave si dôsledne neplnil povinnosti uložené mu ustanovením §-12 Zákona o konkurze a vyrovnaní a to všetko zanedbaním dohľadu nad činnosťou správca konkurznej podstaty, čo správca konkurznej podstaty zneužil k tomu, že si robil čo chcel, a konkurzný súd jeho činnosť vôbec nekontroloval, hoci bol k tomu povinný. Žalobca 1/ preto žiada napadnutý rozsudok zrušiť v celosti vo všetkých jeho troch výrokoch, keďže aj tvrdenie okresného súdu v bode č. 5 na tretej strane odôvodnenia napadnutého rozsudku vyznieva zmätočne, je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je dôkazom svojvôle, formalizmu, odmietnutia spravodlivosti, keď ustálil, že na preukázanie svojich skutkových tvrdení žalovaný nenavrhol žiadne dokazovanie. Podľa žalobcu 1/ si súd prvej inštancie zamieňa žalobcu a žalovaného, čím vyvoláva dôvodné pochybnosti a podozrenie, či nekonal tendenčne v úmysle poskytnúť ochranu žalovanej strane, keďže aj bod č. 17 na str. 5 a 6, bod č. 22 na str. 7 napadnutého rozsudku vyznieva krajne nesúrodo a chaoticky, čo má dokazovať, že súd prvej inštancie vadne zisťoval skutkový stav veci, vec nesprávne právne posúdil, pričom ani do rozhodnutia dňa 17.4.2019 ho neoboznámil s jeho zisteniami, neumožnil mu sa k nim vyjadriť a navrhnúť tak vykonanie ďalšieho dokazovania za účelom dosiahnutia úspechu v tomto spore. Žalobca 1/ uviedol, že zisťovanie skutkového stavu veci iba pripojením konkurzného spisu bolo vo svetle okolností prípadu nedostatočné a neúplné, bolo povinnosťou súdu prvej inštancie vyžiadať a pripojiť si spisy správcov konkurznej podstaty, pretože porušenie jeho majetkových práv bolo v priamej príčinnej súvislosti s odignorovaním ustanovenia § 12 Zákona o konkurze a vyrovnaní, teda nesprávnym úradným postupom konkurzného súdu. Žalobca 1/ súdu prvej inštancie vytýka, že v odôvodnení napadnutého rozsudku nedal odpoveď na jeho ústavne konformné tvrdenia a argumentáciu, čo podľa neho znamená, že v súdnej veci rozhodoval nie nestranný súd a tým bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na spravodlivé súdne konanie. Arbitrárne odôvodnený rozsudok odporuje rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu SR (rozhodnutie sp.zn. 4 McdO 20/2009) a Ústavného súdu SR (nález sp.zn. IV. ÚS 159/2012). Žalobca 1/ tvrdí, že postupom a rozhodnutím súdu prvej inštancie v súdnej veci mu bola zásadným spôsobom odňatá možnosť riadne konať pred súdom a dosiahnuť tak v kompenzačnom konaní odškodnenie majetkovej ujmy, pričom splnil a preukázal v danom konaní kumulatívne splnenie všetkých troch podmienok na odškodnenie majetkovej ujmy podľa zák. č. 514/2003 Z.z., ktorá mu vznikla v dôsledku nesprávneho úradného postupu Krajského súdu v Bratislave. Žalobca 1/ súdu prvej inštancie vytýka, že riadne nekonal a nerozhodol o rozšírenom návrhu o uplatnenom úroku z omeškania vo výške 17,81 % ročne z istiny 27.874,59 eur od 18.5.1999 do zaplatenia v súlade s jeho podaním doručeným súdu dňa 3.10.2018. Odvolaciemu súdu navrhol, aby napadnutý rozsudok vo všetkých výrokoch zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

7. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu 1/ nevyjadril.

8. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach uplatnených odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu 1/ nie je dôvodné. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 CSP) a v podrobnostiach poukazuje na vyčerpávajúce skutkové a právne zdôvodnenie rozhodnutia, v ktorom sa súd prvej inštancie zoširoka vysporiadal so všetkými aspektmi prejednávaneho prípadu; dostatočne rozviedol rozhodujúci skutkový stav, opísal priebeh konania, uviedol stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, ako aj výsledky vykonaného dokazovania s tým, že citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad, a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ktoré adekvátne vysvetlil.

9. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zastavil konanie v časti o zaplatenie 5 380,54 eur a to z dôvodu, že v tomto rozsahu bola žaloba vzatá späť. Žalobca 1/ v odvolaní žiadal, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu, teda aj vo výroku o čiastočnom zastavení konania. Vo vzťahu k zastavujúcemu výroku v odvolaní neuviedol žiadne odvolacie dôvody. Na doplnenie odvolacích dôvodov súd odvolateľa nevyzýva (§ 373 ods. 1 CSP). Výrokom napadnutého rozsudku, ktorým bolo konanie čiastočne zastavené nebola žalobcovi 1/ spôsobená žiadna ujma, ktorý záver vyplýva z toho, že to bol žalobca 1/, ktorý spoločne so žalovanou 2/ písomným podaním zo dňa 2.5.2017 (č. I. spisu - 44) vzal/ vzali žalobu v časti o zaplatenie istiny 5.380,54 eur späť. Uvedené potom znamená, že odvolanie v tejto časti výroku napadnutého rozsudku nie je subjektívne prípustné, a preto odvolací súd odvolanie žalobcu 1/ smerujúce proti zastavujúcemu výroku napadnutého rozsudku postupom podľa § 386 písm. c/ CSP odmietol.

10. K odvolacej argumentácii žalobcu 1/ odvolací súd prednáša, že v prejednávanej veci súd prvej inštancie dospel k správne právnemu záveru, že nie sú splnené podmienky pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., ktorú žalobca 1/ odvodzoval od rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave, č.k. 4K/94/99-1089 zo dňa 4.2.2013, ktoré rozhodnutie označil za základ a dôvod nároku v štádiu predbežného prerokovania, podľa žiadosti žalobcov o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody doručenej Ministerstvu spravodlivosti SR dňa 15.5.2015 (č. I. spisu - 9). Z tejto žiadosti vyplýva, že nárok na náhradu škody si žalobca 1/ uplatnil z dôvodu, že rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave, č.k. 4K/94/99 zo dňa 4.2.2013 bola schválená konečná správa správcu konkurznej podstaty úpadcu - spoločnosti GEOMONTA, s r.o., v ktorej ale neboli zohľadnené žalobcami uplatnené pohľadávky, z titulu vkladov do tejto spoločnosti vo výške istiny 37.440,88 eur, konkrétne u žalobcu 1/ vo výške 27.874,59 eur. Na tomto zdôvodní postavil žalobca 1/ aj žalobu zo dňa 7.6.2016, na základe ktorej začal predmetný spor. Žiadosťou doručenou Ministerstvu spravodlivosti SR dňa 2.10.2018 v spojení s jej opravou zo dňa 3.10.2018 žalobca 1/ požiadal o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody vo výške 27.874,59 eur s úrokom z omeškania 17,81% z tejto istiny ročne od 18.5.1999 do zaplatenia z dôvodu, že okamihom vyhlásenia konkurzu na spoločnosť GEOMONTA s r.o., uznesením Krajského súdu v Bratislave, č.k. 4K/94/99-32 zo dňa 18.5.1999 nemohol ako konateľ a spolovník nakladať s majetkom tejto spoločnosti, hoci táto spoločnosť mala v rozhodnom čase dostatok finančných prostriedkov, aby mu mohol byť jeho vklad do tejto spoločnosti vo výške istiny 27.874,59 eur vrátený, k čomu v dôsledku nekonania súdu v súlade s ustanovením § 12 Zákona o konkurze a vyrovnaní a zanedbaním dohľadu súdu nad činnosťou správcu konkurznej podstaty nedošlo. Z dôvodu takto označeného základu nároku na náhradu škody požiadal žalobca 1/ podaním zo dňa 3.10.2018 v zmysle § 139 a nasl. CSP v súdnej veci súd prvej inštancie o pripustenie zmeny žaloby (č. I. spisu - 54, 67). Na pojednávaní dňa 8.2.2019 (č. I. spisu 101-105) žalobca 1/ prehlásil, že žiada, aby súd v danej veci konal o pôvodne podanej žalobe (žalobe zo dňa 7.6.2016), s prihliadnutím na čiastočné späťvzatie žaloby v rozsahu istiny 5.380,54 eur (podanie z č.l. 44-47) a kvantitatívnu zmenu žaloby vo vzťahu k uplatnenej istine 32.062,34 eur spočívajúcej v jej rozšírení o nárok na úrok z omeškania, o ktorej zmene súd prvej inštancie rozhodol uznesením na tomto pojednávaní. Z uvedeného potom vyplýva, že predmetom sporu v preskúmvanej veci bol nárok žalobcu 1/ (žalobcov) uplatnený a individualizovaný v žalobe zo dňa 7.6.2016 a súd prvej inštancie postupoval správne, keď vec v takto skutkovo vymedzenom predmete konania prejednal (§ 132 CSP).

11. Pokiaľ potom žalobca 1/ poukazoval na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, sp.zn. 4K/94/99 zo dňa 4.2.2013, ktorým schválil konečnú správu správcu konkurznej podstaty o speňažení majetku z podstaty a o vyúčtovaní odmeny a výdavkov správcu zo dňa 14.12.2012, súd prvej inštancie správne ustálil, že toto rozhodnutie nebolo zrušené pre nezákonnosť a odvolací súd zo zistenia súdu prvej inštancie vychádzal. Žalobca 1/ v odvolaní ani neargumentuje skutočnosťami, ktoré by mali za následok zmenu súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu. Predpokladom vzniku objektívnej zodpovednosti štátu podľa ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z., na čo správne poukázal súd prvej inštancie, je súčasné splnenie troch podmienok, ktorými sú zrušenie rozhodnutia pre nezákonnosť, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody. Súd v konaní o zodpovednosti štátu za škodu nie je oprávnený sám posudzovať zákonnosť rozhodnutia vydaného v inom konaní. Pojem „nezákonné rozhodnutie“, od ktorého je odvodzovaný vznik škody, je legislatívne skratkou pre právoplatné rozhodnutie, ktoré bolo príslušným orgánom ako nezákonné zrušené. Ak nie je splnená čo i len jedna z označených podmienok, v danej veci je to nedostatok už prvej z nich a to absencia nezákonného rozhodnutia, štát zodpovednosť nenesie a náhradu škody nie je možné priznať. Dôkazné bremeno podmienky náhrady škody spočíva na poškodenom, v preskúmvanej veci na žalobcovi 1/. Preto možno uzavrieť, že žalobcovi 1/ nárok na náhradu škody v zmysle ustanovenia § 6 zákona č. 514/2003 Z.z. nevznikol.

12. Odvolací súd ako nedôvodnú posúdil námietku žalobcu 1/ týkajúcu sa nevykonania navrhnutých dôkazov výsluchom svedkov O. K. W. Z.. I., ktorých výsluch navrhol vykonať za účelom, že majú vedomosť o vkladoch finančných prostriedkov do spoločnosti GEOMONTA s r.o., a podľa žalobcu 1/ aj o nespôsobilých úkonoch správcu konkurznej podstaty, keď tieto okolnosti sú v danom prípade, vzhľadom na nesplnenie základných zákonom stanovených podmienok pre vznik práva na náhradu škody irelevantné a ich vykonanie by bolo nadbytočné. Dokazovanie v civilnom procese je limitované zásadou rýchlosti a hospodárnosti konania. Súd musí v rámci dokazovania postupovať tak, aby objasnil skutočnosti podstatné pre rozhodnutie vo veci. Nie je potrebné vykonávať dôkazy na preukázanie každého tvrdenia strán sporu, najmä ak tieto tvrdenia nemajú na rozhodnutie vo veci vplyv. Súd prvej

inštancie preto prijal správny záver, že pri nedostatku nezákonného rozhodnutia ako jednej z podmienok vzniku práva na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. by bol výsluch menovaných svedkov neúčelný. Žalobca 1/ neopodstatnene súdu prvej inštancie vytýka aj to, že si k dokazovaniu nepripojil spis správcu konkurznej podstaty, pretože žalobca 1/, vykonanie tohto dôkazu v konaní nenavrhol (ani žalovaná 2/). Pokiaľ súd prvej inštancie za daného procesného stavu takýto dôkaz nevykonal, žiadne procesné práva žalobcu 1/ neporušil. V sporovom konaní nie je povinnosťou súdu, aby sám vyšetroval-obstarával dôkazy, bremeno tvrdenia a bremeno dôkazov je výsostnou úlohou strany sporu. Z obsahu súdneho spisu je zrejmé, že žalobcovi 1/ bolo umožnené uplatniť svoj vplyv na meritórne rozhodnutie výkonom jeho práva navrhnúť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení a k vykonanému dokazovaniu sa vyjadrovať. Na základe uvedeného je nutné zhrnúť, že súd prvej inštancie v preskúmvanej veci dostatočne a správne ustálil skutkový stav relevantný pre rozhodnutie o veci samej, pričom v súvislosti s tým, neporušil žiadne procesné práva žalobcu 1/ a teda ani právo na spravodlivé konanie.

13. Odvolací súd za neopodstatnenú považuje tiež námietku žalobcu 1/, keď v odvolaní súdu prvej inštancie vytýka porušenie jeho práva na spravodlivé konanie tým, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný, zmätočný, svojvoľný a arbitrárny. Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku totiž vyplýva, že obsahuje všetky zákonom požadované formálne i obsahové náležitosti, pričom súd prvej inštancie v ňom vyčerpávajúco a zrozumiteľne zodpovedal všetky relevantné skutkové a právne otázky a náležite vysvetlil aj úvahy, na základe ktorých k svojim záverom dospel. Rovnako žalobca 1/ nedôvodne napadnutému rozsudku a postupu súdu prvej inštancie v danej veci vytýka, že si v ňom neujasn timer postavenie strán sporu, čo má vyplývať z bodu 5 odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom súd prvej inštancie predniesol, že na preukázanie svojich tvrdení žalovaný nenavrhol žiadne dokazovanie. Z celého obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku, v kontexte argumentačnej postupnosti je zrejmé, že tento záver súdu prvej inštancie je zrozumiteľným uzavretím v bode 4 odôvodnenia rozsudku popísaného vysvetlenia, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, a že žalovaný k svojmu stanovisku vo veci zo dňa 4.11.2016 nenavrhol vykonať dokazovanie (bod 5 odôvodnenia).

14. Z vyššie uvedených dôvodov je napadnutý rozsudok vecne správny, a preto ho odvolací súd postupom podľa 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

15. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 255 ods. 1, v spojení s § 396 ods. 1 CSP. Úspešnému žalovanému náhradu trov konania nepriznal, pretože mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

16. Záverom odvolací súd dodáva, že v záhlaví napadnutého rozsudku súd prvej inštancie žalobcu, ktorého meno je A. I., chybnie označil priezviskom „... Teda v písomnom vyhotovení napadnutého rozsudku došlo k zrejmej chybe v písaní, spočívajúcej v nesprávnom označení žalobcu 1/ v záhlaví rozsudku, ktorú odvolací súd opravil v súlade s § 224 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

17. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 odsek 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).